

Naslov originala:

Sophie Kinsella

MUMMY FAIRY AND ME

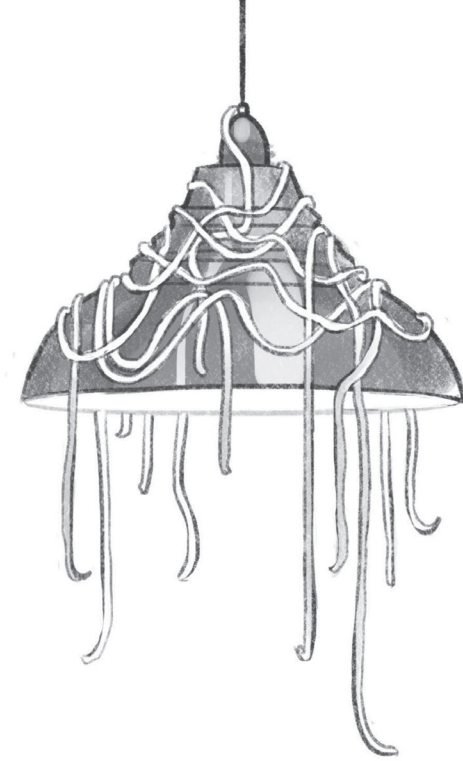
UNICORN WISHES

Illustrations by Marta Kissi

Text copyright © Sophie Kinsella, 2019

Illustrations copyright © Marta Kissi, 2019

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

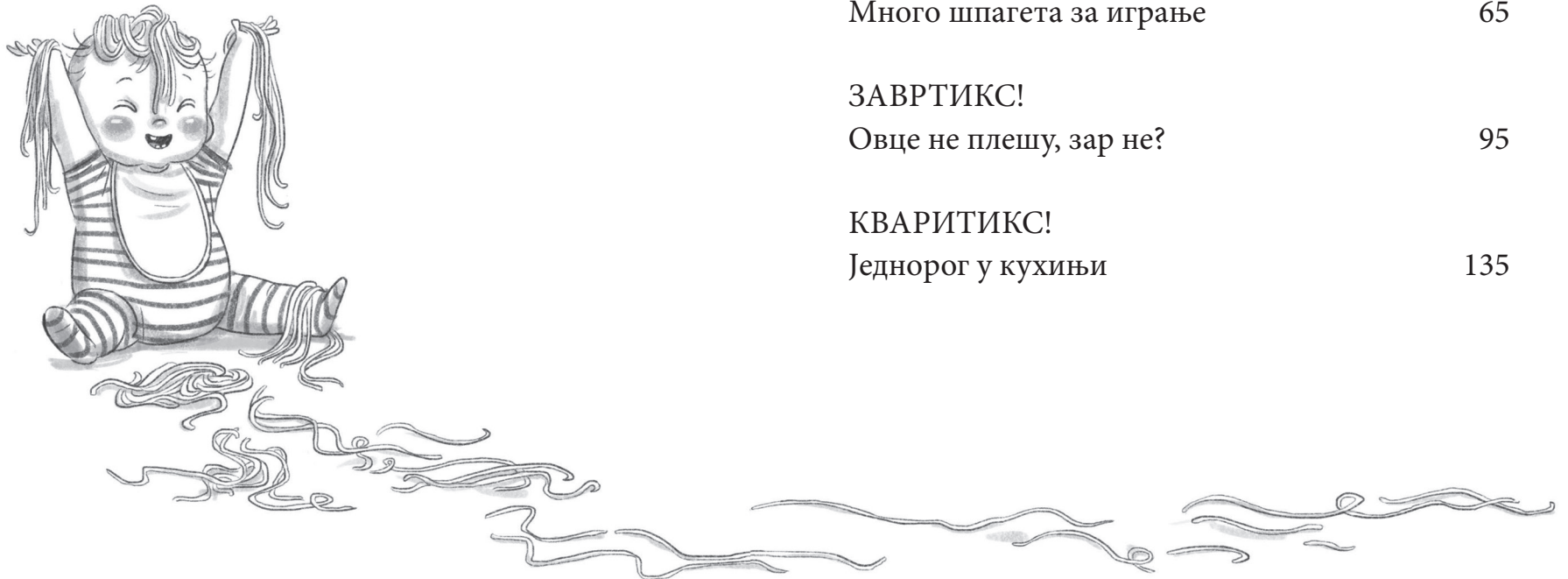

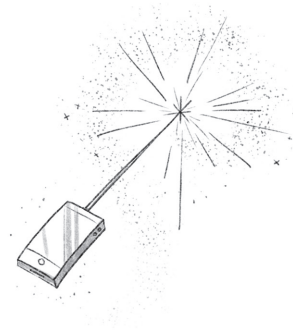
За Ауторуја

САДРЖАЈ:

Упознајте маму вилу и мене	9
ПОДИГНИТИКС! Дан кад смо летеле у школу	17
ШПАГЕТИКС! Много шпагета за играње	65
ЗАВРТИКС! Овце не плешу, зар не?	95
КВАРИТИКС! Једнорог у кухињи	135

Упознајте маму вилу и мене

Здраво. Зовем се Ела Брук и живим у градићу Трешњограду, с мамом, татом и малим братом Олијем.

Моја мама изгледа нормално, баш као и свака друга мама... али заправо није таква. Зато што може да се претвори у вилу. Довољно је да трипут трупне ногама, пљесне рукама, мрдне задњицом

и каже: „Манчмелоу“... и **ПУФ!**
– постане мама вила. А кад каже
„карамела од јабуке“, поново буде она
стара мама.

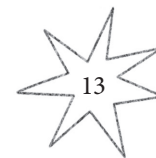
Моја тетка Џо и моја бака су такође
виле. Умеју да лете и да постану
невидљиве и да изводе праву магију.
Мама и тетка Џо имају и стварно
кул штапић, звани мобиштапић В-5.
Он има магичне моћи, компјутерски
екран и вилинске апликације,
вилинску електронску пошту и
вилинске игрице!

Проблем је у томе што мама још увек није баш највичнија извођењу магичних чини, иако се стварно много труди на часовима код виле Фенеле преко Вилинтјуба. Али једног дана ће све радити како треба.

И ја ћу, једнога дана, кад порастем, бити вила као и она! Мама ме зове „вила на чекању“. Имаћу светлуцава крила и дивну, блиставу круну, и моћи ћу да изводим магичне чини баш као и мама. Већ знам која ће ми бити прва чин. Желим да имам само свог једнорога.

Мада још не могу да изводим чини,
могу да се играм са својим чаробним
ормаром. Ормар ћете упознати касније.

Велика је тајна бити „вила на чекању“.
Није ми дозвољено никоме да кажем, чак
ни својим најбољим пријатељима Тому и
Ленки. А дефинитивно не смем да кажем
својој ненајбољој другарици

Зои. Она је најзлобнија
девојчица свих времена
и живи у суседној
кући. Понекад
помишљам да би
могла сазнати да је
мама вила.

Али није још сазнала. А живот у
вилинској породици је забаван! Чак и
кад се десе грешке и настану невоље...

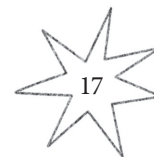

ПОДИГНИТИКС!

Дан кад смо
лећеле у школу

Било је време за школу и касниле смо. Знала сам да каснимо по томе што је мама јурила по кући и викала: „Где ми је торба? Где ми је торба?“

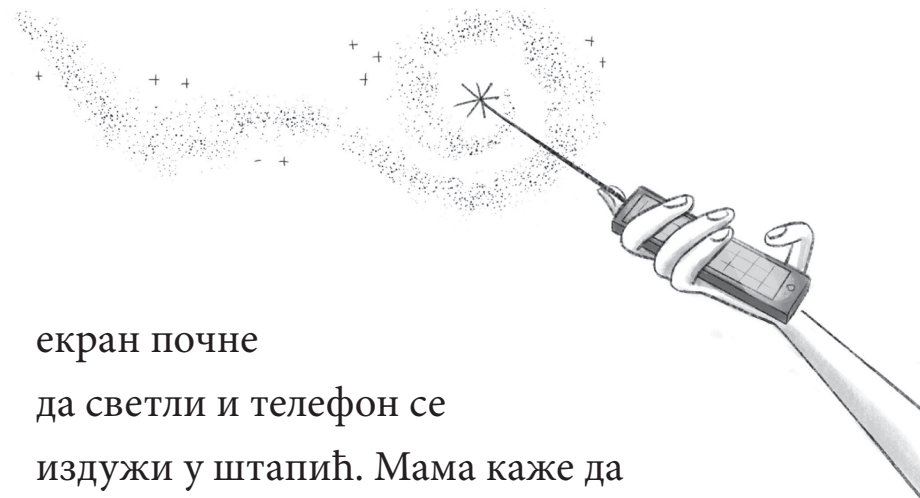
„Ја ћу је наћи“, рекао је тата. Потражио је испод стола и у фрижидеру. „Није овде. Где си је видела последњи пут?“

„Не знам!“, кукала је мама. Побацала је све јастучиће са софе на под, али торбе на софи није било. Није била ни у микроталасној рерни.

Брзо сам потражила у свим фиокама. Оли је мислио да се нечега играмо. Показао је ка таваници и рекао:
„Гу-гу-гууу!“

„У реду“, казала је мама. „Нема друге.“ Трупнула је ногама три пута, плеснула рукама, мрднула задњицом и рекла: „Манчмелоу“... и **ПУФ!**, постала је вила. Онда је узела са стола свој мобистапић. Он иначе изгледа као обичан телефон, али чим га она додирне,

екран почне да светли и телефон се издужи у штапић. Мама каже да му је потребан вилински додир да оживи.

Мама вила је махнула штапићем, укуцала шифру – **дйй-дйй-дйй** – и рекла: **„Торбитикс!“**

Ништа се није догодило.

Погледала сам у тату, а тата је погледао у мене.

Мама каже да је, док је ишла у школу, била толико заузета рачунањем и играњем тениса и наређивањем људима шта да раде, да није имала времена да увежба извођење магичних чини како треба. Бака каже да би њене чини биле *мноџо* боље само да је користила старомодни штапић уместо тог шашавог мобиштапића.

„Мислим да чин није успела“, казала сам узнемирено. „Да наставимо да само тражимо торбу?“

„Е па *џребало* је да успе“, казала је мама вила. Ударила је по мобиштапићу.

„Шта није у реду са овом стварчицом?“
„Гледај“, рекао је тата и показао прстом кроз отворен прозор. „Шта је оно?“

Сви смо извирили напоље. На небу је био некакав разнобојни облак. И постајао све већи и већи.

„Шта је *џо*?“, рекла је мама вила.

„Иде ка нама“, рекао је тата.

„То су торбе!“, казала сам ја. „То је много торби! Изгледа да ће пасти киша торби.“

Облак је био тачно изнад нас. Зашуштао је и задрхтао. Па се затресао и загрмео. А онда...

Буууууум!

Зачула се тутњава и свуда по кући и башти поче да пада киша торби. Разноразних торби. Ташне, торбе за куповину и папирне кесе. Карирана колица за куповину и ранац с једнорогом и ружичаста торба с великом црном копчом.

„Ооох!“, казала је мама вила. „Свиђа ми се она тамо!“

Мени се највише допао ранац с једнорогом. Сав је био светлуцав.

Неке торбе су попадале у башту, а неке су упале кроз димњак, а неке долепшале кроз прозор. Једна смеђа папирна кеса надувала се ваздухом, заиграла у здели за воће, заплесала с бананом, а онда уз прасак пукла.

Торба за плажу пала је тати на главу, а он је рекао: „Одбиј!“

„Јао“, казала је мама вила. „Не знам како се то десило. Сигурна сам да сам изговорила праву чин.“ Поново је почела да удара по мобиштапићу.

„Је л’ ово твоја торба?“, упитао је тата. Држао је у руци црну ташну.

„О, *џу* је значи!“, рекла је мама вила. „Хвала ти! Где је била?“

„Окачена о кваку на вратима“, рекао је тата. „Тамо где и увек. И зар није време да кренете у школу? Хајде, Оли. Да средимо овај неред.“

„Карамела од јабуке!“, казала је мама вила.

И поново је постала обична мама.

*

Почела сам да се бринем јер је то био специјалан „стигни на време дан“. Свако ко дође у школу на време добије налепницу од госпођице Ејми, наше учитељице. Ко стигне први добије нарочиту, сјајну налепницу. Много, много сам желела сјајну налепницу. Али већ је било осам сати. Школа почиње у пола девет, а ми још нисмо ни кренуле.

Брзо, мама!“, казала сам. „**Брзо!**“

Истрчала сам кроз врата, теглећи школску торбу. Из суседне куће су управо излазиле моја ненајбоља другарица Зои и њена мама. Зои обично креће пре нас јер иде на пливање или на клизање пре школе. Она је веома заузета девојчица.

Познајем Зои целог свог живота, још откад смо обе биле бебе у колицима. Њена мама увек каже: „Ела и Зои су најбоље другарице! Воле се!“

Али она не зна колико је Зои злобна према мени. Штипа ме кад нико не гледа. Говори ми свашта ружно кад госпођица Ејми није у близини. А једном ми је

поцепала потпуно нову крзнену перницу. Намерно.

„Добро јутро, Ела!“, казала је Зоина мама и ушла у кола.

Зои се окренула тако да њена мама не може да је види, а онда ми се исплазила.

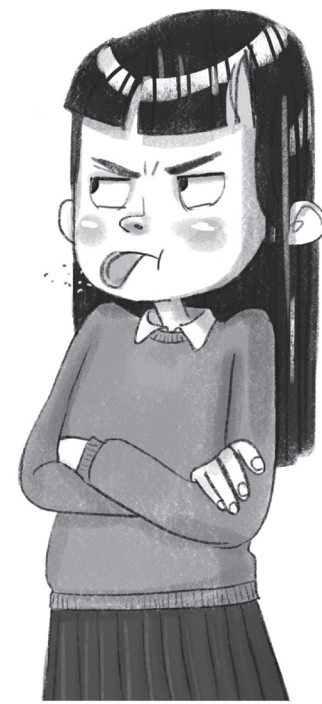
„Закаснићеш!“, рекла је. „Стићи ћемо пре вас! Губитнице! Ђаооо!“

Насмејала се оним својим

грозним смехом,

ускочила у кола и

залупила вратима.

Њихова кола су кренула путем уз велику буку.

„Мама!“, викнула сам. „**Хајге!**“

Стварно, *с̄тварно* нисам хтела да Зои добије сјајну налепницу.

Коначно смо ушле у кола и кренуле смо.

Мама је рекла: „Не брини, Ела – зачас ћемо стићи! Возићу супербрзо.“

Међутим, кад смо скренуле за угао, виделе смо саобраћајну гужву. Не обичну, малу саобраћајну гужву него ГОЛЕМУ саобраћајну гужву. Аутомобиле, аутобусе, па чак и један велики камион, сви нагурани једни иза других на путу.

„О, боже“, казала је мама. „Сигурна сам да ћемо убрзо кренути.“

Али нисмо. Седеле смо и седеле и ништа се није покренуло. Неки аутомобили су почели да свирају. Други су се окренули да пођу другим путем. Ја сам се све више и више бринула.

„Не брини“, казала је мама. „Сигурна сам да госпођици Ејми неће сметати ако закасниш.“

„Али не могу да закасим у школу!“, закукала сам. „*Не моју!* Данас је ’доћи на време’ дан! Ако дођемо у школу на време, добијамо налепнице!“

